

Kapitola 19. Komentáře a příklady

Předcházející část: Kapitola 18. Pravda a omyl

Kapitola 19

KOMENTÁŘE A PŘÍKLADY

Otázka: Co je třeba si uvědomit, aby osvícení bylo v tomto životě možné?

Odpověď: Osvícení je možné díky pochopení podstaty vědomí. Předpokládá to pochopení rozdílu mezi dualitou a non-dualitou i toho, jak přesáhnout sféru duality.

Otázka: Jak toho dosáhnout v praxi?

Odpověď: Dualita – je produktem vnímání, které je omezeno svojí podstatou. Intelekt i vnímání můžeme zlepšit a zdokonalovat na úroveň génia, stejně se ale zachovají meze, které ohraničují úroveň vědomí čtyřstými hodnotami. Úroveň vědomí 499 – je úroveň vědeckého génia, ale duchovní génius se stává zřejmým na úrovni 600 a může dosáhnout až 1000.

Otázka: Jak překonat omezení vnímání?

Odpověď: Nepřekonávají se, ale přesahují. Je to možné díky pochopení jejich struktury a funkcí. Nejdříve je třeba pochopit, že je vnímání spoutáno formou. Dualitu můžeme změřit. Ukážeme si její funkce na příkladech.

Příklad 1. Představte si dokonale bílou stěnu (nebo dokonale černou, jestli chcete).

Nyní si na té stěně představte bod. Bude středem pozornosti. Je zřejmé, že bod může být na libovolném místě stěny, kde jej chcete mít. Jeho polohu můžeme označit tužkou nebo křídou. V souladu s všeobecně přijatým (duálním) myšlením se má za to, že bod „existuje“ a nachází se právě „tady“.

Pokud se ale zamyslíme, je zřejmé, že ve skutečnosti „bod“ nikde není, tím spíše bod není „tady“. Celá idea existuje pouze v mysli. Bod není nikde, pouze v představě. Z toho důvodu bod – není sama o sobě existující realita a její určení je zcela závislé na lidské mysli, protože právě ona hovoří, že bod existuje. Pokud se odpoutáme od vytváření bodu, okamžitě zmizí. Je tomu tak, protože bod nikdy reálně neexistoval. Je zřejmé, že jazyk je odraz myšlenkových konstrukcí, což vede k mylné opozici myšlení a vnější reality.

Příklad 2. „Bod“ se vytvoří vybraným směrem vnímání. Abychom byli úspěšní, je potřebná derivace funkce *ne vnímání* ke všemu, kromě středu vnímání. Abychom „viděli“ bod, musíme se odpoutat od uvědomění si všeho, co jím není, to jest od zbytku stěny.

Příklad 3. Představte si na stěně druhý bod, který se stává bodem číslo 2. Nyní si uvědomte, že oba body ve skutečnosti existují jen v představě mysli pozorovatele. Představte si čáru, spojující dva body – můžeme ji nazvat „vzdáleností“. Nyní je zřejmé, když jsou oba body výhradně imaginární a existují jen v mysli, to samé se týká i libovolné imaginární vzdálenosti mezi nimi.

Příklad 4. Nyní si představte, že třetí bod existuje v nějaké vzdálenosti před stěnou. Když spojíme ve své představě všechny tři body, vytvoříme „plochu“. Stejně, jako ty tři body, i plocha existují pouze v představě. „Venku“ žádná plocha není. Všimněte si, že čáry, spojující tři body, nemají určen „směr“.

Příklad 5. Když doplníme čtvrtý imaginární bod mimo imaginární trojúhelník, získáme imaginární „trojrozměrnost“. I nyní můžeme říci, že vzdálenost mezi body vytváří „prostor“. Při tom si neustále uvědomujeme, že vše existuje pouze jako naše představa.

Příklad 6. V této etapě si uvědomujeme, že imaginární body vytváří imaginární místa, směry, plochy, prostory a dimenze. Rozum dále očekává popis doby trvání, neboli „času“, potřebného k přesunu z jednoho bodu do druhého. Je zřejmé, že čas, potřebný k překonání imaginární vzdálenosti bude také imaginární.

Příklad 7. Díváme se na noční nebe a vidíme nespočetné svítící body. Můžeme libovolně vybírat a spojovat kterékoliv z nich v imaginární figury a vytvářet svá souhvězdí. Stejně, jako dítě s pastelkou, vytváříme souhvězdí kočky, psa, myši a jiné.

Nicméně pokud sedneme do kosmické lodi a přiletíme k nim, zjistíme, že souhvězdí jako Orion nebo i jiná souhvězdí jako taková neexistují.

Z výše uvedeného je zřejmé, jak vnímání rozumu přeměňuje „jediné“ v „mnohé“. Přesáhnout rozum – znamená pochopit, že mnohé i jediné – je jedno a totéž. Bez kontrastních imaginárních duálních významů „mnohé“ a „jediné“ by se nic nepovažovalo za existující. Zůstane pouze uvědomění si Všeho Jsoucího.

Ve významu „Vše Jsoucí“ nemůže být ani subjekt ani objekt. Reálnost to není jediné ani mnohé, je pouze to, čím to je, přesahujíc popisy, dimenze, čas, místa, začátky i konce. Aby bylo možné toto popsat, dokonce i termín „teď“ není zcela vhodný, protože připouští možnost „ne teď“. Žádné „ne“ nemůže existovat v Reálnosti, která obsahuje veškerou úplnost všeho jsoucího a proto „je“. Jakékoliv omyly vznikají z „ne“ a proto jim není vlastní reálnost nebo potřeba v objasnění nebo odpovědi. Žádné omyly nemohou být v tom, co skutečně „je“.

Otázka: K čemu je potřebné vnímání?

Odpověď: Vnímání je důležité pro živočišný život a práci s fyzickým. Je činné skrze formu. Když dosáhneme úrovně vědomí 500, stává se forma stále více neúčinnou, až nakonec překáží. Duchovní kvality – láska, soucit, radost a krása – již přesahují duchovní úroveň formy. Není možné je změřit, spočítat ani dokonce přesně popsat, protože představují subjektivně vnímanou reálnost, přesahující formu. Jsou to subjektivní stavy poznání, přesahující vnímání.

Přesněji řečeno, láska se objevuje na úrovni vědomí 200 a zesiluje se, dokud se na úrovni 500 nestane převládajícím energetickým polem. S postupným zvyšováním úrovně vědomí, vědomí postupně přesahuje formu.

V souladu s kalibrační stupnicí úrovně vědomí Láska převládá na úrovni 500, ale není bezpodmínečnou do úrovně 540. To znamená, že na úrovních od 500 do 540 existuje nějaká forma Lásky, určená podmínkami. Úplný rozkvět Lásky nastupuje pouze tehdy, když se stává nevýběrovou, bezpodmínečnou. Tento skok je doprovázen „zřeknutím se polárnosti protikladů“ – nedílného omylu myšlení. Poté již nebudou „dobré stromy“ ani „špatné stromy“. Všechny stromy budou vnímané jako dokonalé a překrásné, jakými i jsou.

Každý živý tvor to dokonalá socha, vyjadřující svoji podstatu.

Otázka: Proč svět vidí to, co vidí?

Odpověď: Omezení vnímání připisuje autorství událostem ve světě neviditelné magické síle, která se nazývá „kauzalita“. Nutné okolnosti se pokládají za příčiny. Chronologická posloupnost se pokládá za kauzalitu.

„Události“ ve skutečnosti „neprobíhají“ v realitě. Jsou to různé abstrakce, generované výběrovým, postupným soustředěním vnímání. V Realitě neprobíhají žádné „události“; proto nejsou potřebná žádná vysvětlení. V Realitě je tvoření neustálé. Neztělesněné se stává ztělesněným. Nicméně, každé pozorování je myšlenkovými přídávky času a prostoru, proto je vloženo do imaginární chronologie. Jsou to však jen myšlenkové konstrukce.

Z uvedených příkladů vyplývá, jak se pozorované projevuje. Vytváří se vědomím.

Z rozumu architekta vznikne kostel. Nic na světě by se nemohlo stát příčinou kostela. Semínko „nevyvolává“ růst rostliny. Za vhodných podmínek získává viditelnou existenci díky ztělesnění jeho potenciální existence.

Nic na světě „nevyvolává“ něco jiného. Všechno vzájemně souvisí v holografickém tanci, ve kterém každý element působí na jiné, ale není jejich příčinou. „Příčina“ je epistemologický výmysl, generovaný pouze myšlením. Produkt myšlení vytváří iluzorní hlavolamy, které vyžadují iluzorní vysvětlení kauzality. V Realitě absolutnost a úplnost Tvoření nezanechává prázdnotu, která by mohla být zaplněna jakoukoliv vysvětlující myšlenkovou formou, například příčinou. Absolutnost je dokonalá a nepotřebuje příčiny. Příčina je násilí (síla); tvoření je Moc.

Otázka: Jak tedy chápat karmu, která je příčinou předurčení?

Odpověď: Ve Vesmíru každá věc zaujímá svoje místo, když se ztělesňují kvality její podstaty, stejně jako zátky na vodě, která se zvedá na úroveň, odpovídající jejímu vztlaku. „Vesmírná vědomí“ je možné popsat kategoriemi kalibrovaných úrovní síly. Každá bytost se v moři vědomí pozvedá na vlastní úroveň v tomto životě nebo v následujícím. Duše se pozvedá nebo klesá v závislosti od její podstaty. Žádná vnější síla na to nemá vliv.

Bůh to je Moc, ne síla (násilí). Bůh nikoho a nic nedonucuje. Horkovzdušný balon

naplněný horkým vzduchem se vznáší nebo klesá v nebi v závislosti na větru, počasí, teplotě a vlhkosti, i na základě rozhodnutí vzduchoplavce – přidává-li horký vzduch nebo ne. Odpoutat se od pout ega je stejné, jako odhodit závaží. Víra v „příčinu“ jako skutečnou realnost vede k omezujícím a nebezpečným důsledkům. Kvůli ní se společnost dělí na různé skupiny Pachatelů a Obětí. Na to si stěžuje 78% obyvatelstva, jejich úroveň vědomí se kalibruje hodnotami pod úrovní Integrity (200). Osobní odpovědnost se vytváří v myšlení těch, kdo věří v příčiny. Můžeme vymyslet pravděpodobná vysvětlení v podobě „příčiny“, vysvětlující a omlouvající jakoukoliv událost nebo činnost člověka. Dokonce, i když se člověk spálí, dotýká se toho, na čem je velkými červenými písmeny napsáno varování „nedotýkat se“, při určité vynalézavosti můžeme najít imaginárního viníka a říci, že nápis byl příliš malý, jinými slovy, nebyl v noci osvětlen nebo můžeme najít jinou omluvu.

Jelikož příčina existuje pouze jako idea představivosti, je možné si ji vymyslet a přizpůsobit potřebám člověka. V krajním případě se koncepce pachatele a oběti slévají. Nyní se pachatel stává obětí a policie – pachateli. Hluboká analýza ukazuje, že role oběti a pachatele jsou ve skutečnosti – náhodným výběrem nebo polohováním. Oběť provokuje pachatele, nutí ho útočit v souladu s instinktem predátora. Hrubé chování pachatele nutí policistu nebo dozorce ve vězení použít násilí nebo krajní prostředky. Proto se role pachatele a oběti slévají v kognitivním zmatku.

Otázka: Proč má činnost následky?

Odpověď: Jsou vzájemně spojeny, ale ne kauzalitou. Okolnosti mají vliv na probíhající děj, ale „nevyvolávají“ ho.

Všechno potenciálně existující je omezeno jeho podstatou. Včela se nemůže stát květem. Housenka „nevyvolává“ vznik motýla, ale je nezbytnou okolností.

Otázka: Jak to můžeme využít v duchovním životě?

Odpověď: Podstata člověka má v sobě potenciál osvícení. Připravenost předpokládá, že se člověk vyvíjí od nižších úrovní vědomí a duchovní inspirace se stává jiskrou, zapalující snahu k hledání.

Otázka: Znamená to, že vnímání je jen pohled smyslů?

Odpověď: Správně. Dokonce i samo Tvoření – je jen pohled. „Tvoření“ nebo „Ničení“ – jsou jen pojmy popisující úhel pohledu. Materiály se pouze převádějí do jiné formy. Pokud je forma požadovaná, proces nazýváme „tvořením“. Pokud je nechtěná – „ničením“. Přeměna stromu na desky – pro stavbaře je to „tvoření“, pro ekologa „ničení“. Klasický „Tanec Šivy“ – je to přesun pohledu z tvoření na ničení. V realitě nedochází ani k tomu ani k onomu; pečený krocan může být dobrý nebo špatný, tvořením nebo ničením v závislosti na tom, kdo jste: krocan nebo ten, kdo ho jí.

ZMĚNA KONTEXTU

Otázka: Jak naložit s praktickými úvahami, například finančním tlakem? Jak v tomto

pomáhá změna kontextu?

Odpověď: Vnímání „finančního tlaku“ je vyvoláno příliš strmým rozvojem lidského života. Vyvolává to iluzi nedostatku peněz. Řešení problému není v penězích, ale v trpělivosti. Je příliš mnoho ovcí na pastvině nebo není dostatek trávy? Pokud chcete netrpělivě řešit nějaké věci, vede to k tomu, že se pohybujete příliš rychle vpřed. Učte se rozlišovat tužby a potřeby. Naučte se cenit si půjčky, ne hotovosti. I velké i malé majetky lze ztratit během jediného dne, ale kredit se uchovává po celý život. Za život na půjčku se platí úrok; za život za své pak principy. Vlastní peníze to je pohodlnost; půjčka je ale bezpečnost.

Otázka: A co s takzvanými „problémy“?

Odpověď: Částečné i omezené polohování vyvolává iluze, které se nazývají „problémy“. V Realitě problémy nemohou existovat; je pouze to, co chceme nebo nechceme. Strádání je vyvoláno odporem. Týká se to, mimochodem i fyzické bolesti. Například, pokud se pozorně zaměříme na bolest, zatneme se a nebudeme jí odporovat, bolest zmizí.

Bolest a strádání – jsou zcela různé věci. Rozum předpokládá, že jsou navzájem neoddělitelné, ale není tomu tak. Můžeme cítit bolest, ale nemusíme při tom strádat. Strádání je vyvoláno bolestí. Pokud je člověk připraven se jí poddat a přijmout ji a dokáže zcela přestat jí odporovat, tak mizí jak strádání, tak často i bolest sama.

Otázka: A co hněv?

Odpověď: Při duchovní evoluci propuká hněv stále řidčeji, a pokud se tak již stane, potom jde o nechtěný pocit. Nejčastěji jde jen o netrpělivost. Emocí se můžeme lehce vzdát, pokud si uvědomíme, že se ve skutečnosti nezlobíme, jen spěcháme. Již sama znalost tohoto, ulevuje vině. Hněv je vyvolán polohováním a přijetím jiného úhlu pohledu se ho lze zbavit.

Je užitečné si uvědomit, že hněv není obrácen na to „je“, ale na to, co „není“. Nehněváme se proto, že se domníváme, že někdo je egoista nebo je příkrý, ale proto, že ten někdo je neohleduplný, není štědrý, je nemilující. Pokud změním kontext takovým způsobem, potom jsou lidé vnímáni jako omezení, ale ne špatní nebo nesprávní. Každý člověk se rozvíjí jen do určitého bodu, proto je snadnější uvidět a přijmout omezení, ne chybu.

Druhou rozšířenou příčinou hněvu je – tužba nebo nenaplnění tužby. Je to mladický hněv, který bývá zachován i u dospělého člověka v tom samolibém, narcistním jádře ega, které se nazývá egoismem. Ego si plete tužby a potřeby a je netrpělivé. Neustále něco vyžaduje a chce. V tomto ohledu vzdání se chtění i lakoty ve jménu Boha přináší rychlý a podstatný duchovní rozvoj.

Vzdání se jádra ega vyvolává rychlý duchovní rozvoj. Všechno toto je – středobod a zdroj ega, které je soustředěno na přežívání. Jeho tužby a snahy jsou důležité kvůli přesvědčení ega ohledně přežití. Proto ego vyžaduje „dostávat“ nebo „skladovat“ a získávat, protože se vnímá samostatným a kvůli tomu i závislým na

vnějších zdrojích podpory. Mohou mít podobu energie, pozornosti, vlastnictví, statusu, bezpečí, ochrany, image, peněz, zisku, privilegií a síly. V první řadě vidí ego nedostatek a následně se objevuje strach, potřeba, lakota a dokonce i ubíjející zloba a výhrůžky. Strach mu dodává sílu.

Z úhlu pohledu vědomí a osvícení strach není možné překonat, dokud člověk jeho existenci nepřestane odmítat ve jménu Boha. V nastoupeném tichu přichází veliké uvědomění – existence člověka byla vždy zabezpečena přítomností „JÁ“, které přitahovalo z Vesmíru vše potřebné pro přežití. Potom karmické předurčení přežívání ho vybavilo mocí „JÁ“ pro osvojení od „nepostradatelného“, tedy od fyzického těla, dýchání, síly, hladu, zvědavosti a intelektu.

Ego – je imaginární činitel, stojící za idejemi a akcemi. Existuje tvrdá víra v to, že je jeho přítomnost nepostradatelná pro přežití. Problém je v tom, že základní kvalitou ega je vnímání, proto je omezeno paradigmatem předpokládané kauzality. V tomto omezeném paradigmatu duality „JÁ“, neboli ego, se pokládá za příčinu, a akce a události – za následky. V Realitě akce i přežívání probíhají automaticky a jsou autonomní. Uvádí je do pohybu životní energie, kterou vyzařuje „JÁ“, vlastnosti Vesmíru pak podporují formu. Všimněte si, že například, ve stavu klinické amnézie lidský život pokračuje, dokonce i když je zdroj imaginární identity ztracen. Poznávám, že libovolný strach – je strach ze ztráty identity existence / přežití.

Je to spojeno s identifikací „JÁ“ a zdroje existence v životě jako formě (myšlenky, pocity, tělo). Proto je překonání strachu – připravenost zřít se vlastní existence ve všech jejích formách ve prospěch Boha. Následně po úplném zřeknutí se přichází uvědomění si toho, že „JÁ“ je ne-forma a že ne forma, ale ne-forma ve formě je Zdrojem a vnímá život. Potom je zcela zřejmé, že smrt, tak, jak ji obvykle vnímáme, je zcela nemožná.

Otázka: A co snadnost?

Odpověď: Všechny duchovní pravdy jsou obsaženy v každé duchovní koncepci. Stačí jen zcela a úplně pochopit *jednu jednoduchou koncepci*, abychom mohli pochopit všechny a dojít k poznání Reálného. Tajemství je v tom, vybrat si jednu koncepci nebo jeden duchovní nástroj a následovat ho ze všech sil, bez přestávky až do samotného konce.

Do absolutna můžeme dovádět odpuštění nebo dobrotu nebo třetí etapu v programu „dvanácti kroků“. Poté se tento princip využívá na každou myšlenku, pocit, akci nebo chování, bez výjimky. Stačí pouze jeden skalpel, abychom se odřízli od ega a osvobodili se.

Z počátku je nutné vynaložit určité úsilí kvůli vznikajícímu odporu, ale když se odhodlání zdokonaluje díky pokračujícímu odříkání, nástroj začíná žít svým vlastním životem. „JÁ“, které by to mohlo učinit, již více neexistuje. Časem člověk zjistí, že nástroj nekontroluje osobní „JÁ“, ale něco jiného. Pravdu nelze „najít“, proto je její „hledání“ marné.

Božskost se zjevuje bez jakéhokoliv úsilí.

Nejdříve se prožívá náhlá agónie, ale potom – nekonečné nadšení, když se Pravda Všeho Jsoucího zjevuje jako věčně živoucí „JÁ“, přesahující čas, světy, Vesmíry ve vší své Absolutní Dokonalosti a Kráse, a forma v něm i při něm je pouhý vjem, ne existující nezávisle na něm. Pouze Jednota; není „tady“ nebo „tam“, není ani subjekt ani objekt, není „já“ nebo „ty“. Rozum navěky umírá. Neexistuje individuální „Já“. Všechno existuje díky vlastní podstatě a spontánně září ve své dokonalé kráse. Neexistuje kauzalita; všechno již je. Tělo je „ono“, karmický větrník, který sám o sobě realizuje své předurčení. Nepotřebuje „JÁ“, aby mohlo všechno řídit. Kde se mohla zrodit a udržet se taková myšlenka? Není nic krásnějšího, než se vrátit zpět domů ke svému Zdroji.

Otázka: Jak se zbavit identifikace s tělem a rozumem?

Odpověď: Ego sebe identifikuje jako činitele, jako přežívajícího i jako jádro těl a rozumu. Tato identifikace se neustále udržuje myšlenkami i jazykem, ve kterém všem akcím předchází slovo „já“. Po určité praxi lze odnaučit rozum myslet jazykem, popisujícím fakta Reálnosti. K tomu se využívá název předmětu a ne přivlastňovací zájmeno „můj“. Ve skutečnosti je „tělo“ nebo „rozum“, ale ne „moje tělo“ nebo „můj rozum“.

„Rozum“ obsahuje myšlenky a pocity, zatímco „tělo“ koná. Majetek můžeme také nazývat jednoduše „auto“ a ne „moje auto“, koberec, dům... Ačkoliv se formy těla / rozumu / ega nacházejí uvnitř „JÁ“, ego používá pojem „já“ v jeho iluzorním smyslu. I tělo i rozum jsou ve skutečnosti – „ono“.

Otázka: Jak se zbavit vlastnictví?

Odpověď: Samo slovo „vlastnictví“ je iluzorní. Vztahy ve světě formy se vyjadřují slovy a koncepcemi, existujícími pouze na úrovni funkce a jazyka. Ego kvůli své snaze dosáhnout konkrétnosti věří, že pojem musí existovat nezávisle a objektivně.

Všechny vztahy – jsou jen pohodlné sociální dohody a smlouvy. Jelikož nejsou nezávisle reálné, je možné je zničit nebo změnit změnou dohod. Například není možné něco „vlastnit“. Pokud to tvrdíme, máme na mysli, že máme ve skutečnosti právní nárok využít nebo mít něco, ale to právo se netýká skutečných vztahů mezi objektem a předpokládaným majitelem. „Právo“ vlastnit něco to je jen sociální dohoda. Můžeme vzít předmět, použít ho a uložit ho někam ke skladování, ale „vlastnictví“ – je jen abstraktní koncepce. Vlastnění v radikální reálnosti znamená, že člověk skutečně musí být předmětem.

V primitivních kulturách půda přináleží všem a nikdo nemá právo osobního vlastnictví k jakékoliv její části. Země přináležející nějakému plemeni se chrání celým plemenem ve prospěch všech, určitá část půdy se obdělává v souladu s celospolečenským konsenzem. Aby ji člověk mohl vlastnit, musel by nad ní mít úplnou a bezpodmínečnou kontrolu, ale ve skutečnosti ji dostává jen k dočasnému využití.

Stejné podmínky se týkají i tak zvaných „práv“. Jsou to jen politické, obchodní nebo právní dohody, opírající se o pohyblivý písek společenského mínění a soudních rozhodnutí. Mnohá tak zvaná práva to jsou jen náhodné dohody, nic více než jen

pomíjivé populární mínění. V nejlepším případě dává společnost něco do dočasného užívání.

Otázka: Co chápete pod výrazem „radikální Ted“?

Odpověď: Stejně jako noty, které odezní, sotva zazní, obavy jsou pomíjivé a prchavé. Každý okamžik se nachází v procesu odeznění, sotva nastal. Vědomí je podobné reflektoru v noci: krátce osvětluje každý předmět a posouvá se dále. Předměty se objevují a mizí. Proto se pozorovateli zdá, že je život posloupností objevů a mizení. Nelze tvrdit, jakoby něco probíhalo pouze proto, že se pozornost neustále posouvá. Proto je ohnisko – náhodné polohování, na kterém je založen obraz takzvaného Tance Šivy.

Jako vždy, „ted“ je také jen pomíjivá iluze. To, že prostě něco vnímáte, nevytváří samostatně existující objektivní realitu, která se nazývá „ted“. Není ani „ted“ ani „tehdy“ ani „minulost“ ani „budoucnost“. Například, cesta je již zakončena od začátku až do konce.

Poutník nevytváří speciální místo v prostoru, které by se stalo „ted“.

Otázka: Pokud „ted“ mizí, potom nekonečnost Vždy zaujímá jeho místo. Pokud „ted“ je iluze, kdy potom člověk vlastně existuje?

Odpověď: Sama myšlenka o „bytí“ znamená, že se snažíte zachytit záblesk zlomku sekundy ve vědomí. Absolutní Realita přesahuje dokonce i bytí. „Existovat“ to je jen pomíjivá idea. Je předpoklad, že se nějaká nezávislá objektivní reálnost popisuje takovým tvrzením. Všechna podobná tvrzení to jsou jen výstupy vědomí. Realita přesahuje dokonce i samu existenci. Existence je možná pouze jako pomíjivá zkušenost vědomí uvnitř samotného vědomí, bez nezávislého bytí nebo reálnosti.

Otázka: Pokud neexistuje skutečné „ted“ nebo „minulost“ nebo „současnost“ a Realita přebývá zcela mimo čas, kdy potom existuje „JÁ“?

Odpověď: Nyní je odpověď zřejmá: Neexistuje. Absolutní realita je vždy, na věky. Všimněte si, že slova „je“, „bylo“, „existuje“ i „bytí“ jsou svázána s časem. Všechna podobná tvrzení jsou jen myšlenkové kategorie.

Otázka: Můžete podrobněji pohovořit o identičnosti?

Odpověď: Ego má obavu před rozpuštěním se, proto se nechce vzdát samostatné existence v imaginárním „tady“ a imaginárním „ted“. Obává se, že se rozpustí v nic a ve výsledku se přeruší proces uvědomění. Při pozorném zkoumání se stává zřejmým, že reálnost člověka – není „kdo“, ale nekonečně milující Vše, které se uvědomuje a umí projevit blízkost, utěšit a uspokojit více, než dřívější pocit „Já“.

V procesu evoluce vědomí pocit malého „Já“ se zaměňuje hlubším, nezničitelným a trvalým pocitem Vesmírné Přítomnosti. Pociť „JÁ“ je nyní nekonečný; významnější i měkčí, uvědomělejší i uspokojivější, než pocit malého „Já“. Malé „Já“ – je to samé, jako písknutí ve srovnání s celou symfonií „JÁ“.

Otázka: Jak vnímáme „JÁ“?

Odpověď: Je podobné pocitu absolutní dokonalosti návratu domů. Je v něm povědomí o nekonečnosti, dokončenosti, úplnosti, uspokojení, dokonalosti a krásy. Vlastnost Lásky rozpouští jakoukoliv možnost strádání nebo toužení. Není myšlení a není nutné. Převládá hluboký pocit jistoty. Božskost si nelze s ničím splést.

V běžné lidské zkušenosti není nic, co by se dalo srovnat s radostí z přítomnosti Boží Lásky. Žádná oběť ani úsilí nemůže být příliš velké na cestě k poznání této Přítomnosti.

Otázka: Jaká je absolutní pravda reálnosti člověka?

Odpověď: Absolutní realita člověka přesahuje samotné vědomí. Je to podstata vědomí; skrývá se za Všudypřítomností nebo Prázdností. Je prvotní ve vztahu k Tvoření, ztělesněnému i neztělesněnému. Předchází existenci, bytí i jsoucna. Přesahuje identičnost, ale vychází z ní „JÁ“. Není transcendentální a není nevyhnutelná, ale je prvním i tím druhým. Je to nekonečný potenciál, ze kterého vychází Vše i Jediné. „JÁ“ – je Přítomnost, vyjádřená jako bytí a vědomí generuje pocit Bytí.

Otázka: Kde nebo kdy dojde k osvícení? Když není realitou – čas, „tady“ ani „ted“ ani reálné „Já“, které se stává osvíceným. Jak může nastat?

Odpověď: Pokud by osvícení bylo fenoménem, který se má stát v určitém čase a v konkrétním místě, potom by bylo skutečně nemožné. Jediné vysvětlení je, že stav, který se nazývá osvícení, je již realitou a proto stačí si jen dovolit poznat ho, aby převládl v realitě. To, co již „je“ nepotřebuje budoucnost. Přijetí – všudypřítomná možnost. Úplné zřeknutí se ve jménu Boha odhaluje Pravdu. Nic nebývá skryto; pouze ego je slepé. Realita následuje ihned po rozumu. Kvůli strachu z proměny v nic vědomí odmítá svoji jedinečnou realitu – to, že ono je i vším: nekonečně věčné Vše, ze kterého vychází samo bytí.

Pravda převládá tam, kde se zřekli lži. Nicméně, je k tomu nutná hluboká oddanost, smělost i víra, což přináší Božská inspirace jako odpověď za zřeknutí se. Je to vyvoláno souhlasem vůle.

Otázka: Můžete sdělit více o tom, kde a kdy si uvědomíme Boha?

Odpověď: Návrat k Božství můžeme najít a vnímat okamžitě během zlomku sekundy „ted“, který je rozlišitelný mezi dvěma myšlenkami. Rozumu se zdá ten okamžik letmým.

Mezi jeho začátkem a koncem se nachází interval, který dovoluje vědomí poznat všudypřítomnou, nekonečnou, věčnou Realitu. Bytí toho okamžiku je zjevení Boha jako Tvoření. Vesmír to je historický záznam Božího tvoření. Zapamatujte si, že „je“ v „ted“ se stává „bylo“ v následující sekundě.

Neexistuje rozdělení na Tvůrce a tvoření, na subjekt a objekt; jsou jedno celé. Takové pojmy jako „nové“ a „staré“ jsou pouhé neexistující úhly pohledu, například, „ted“ nebo „tehdy“. My jsme stálí svědkové Tvoření v ten sám okamžik, kdy k němu dochází. Pozorujeme Ruku Boží jako okamžitou zkušenost. Uvědomění to je

„Pohled“ nebo svědek, Tvoření je práce nekonečného „JÁ“.

Skutečná doba průběhu odhalení Tvoření je skryté za domněnkami, vnímáním i iluzemi kauzality. Zázrak tvoření je trvalý a jeho vyjevení je záblesk zjevení.

Otázka: Jak je to s dualitou ega a Ducha?

Odpověď: Je to jeden z prvotních protikladů, které je třeba překonat. Tyto koncepce je lepší hodnotit z funkcionálního úhlu pohledu. „JÁ“ ve stavu bytí je Jediným s Duchem díky svým nezcizitelným kvalitám, ví vše a vždy. Ve světě formy ego směřuje k tomu, aby bez námahy obnovilo tuto okamžitou představu a v průběhu času vypracovalo neskutečně složitý soubor operací. Je možné to pojmenovat jako centrum zpracování a plánování, strategie a taktiky, sjednocení i vyplnění, které řídí, zpracovává, třídí, ukládá a obnovuje informace. Kromě toho, ono také vybírá z existujících variant a oceňuje, zvažuje, srovnává a klasifikuje ty varianty. K tomu jsou potřebné abstrakce, symboly, hierarchie významů a hodnot, vyjevení priorit a výběr. Tento proces se stává ještě efektivnějším, díky neustálému shromažďování faktů a jejich třídění do modifikované skupiny významů a smyslů, aby bylo možné působit na nespočetné detaily a současně se snažit dosáhnout uspokojení, zajišťovat přežití a vyvarovat se toho, co nepřináší uspokojení nebo působí bolest. Tato složitá idea vyžaduje nejvyšší stupeň vzdělání, praxe a rozvoje instrumentů poznání a myšlení, které se nazývají intelektem a logikou.

Druhá základní funkce ega – analyzovat, poměřovat, slučovat, syntetizovat, zapamatovávat, podřizovat, rozdělovat a rozvíjet složité algoritmy funkcí, návyků a scénářů chování.

Za tím velkolepým představením stojí „Kouzelník Rozinkového města“, to jest „JÁ“.

Bytí „Já“ se předpokládá, protože povaha ega je spojena s formou a ono vkládá svou veškerou zkušenost do systému přesvědčení, který se nazývá kauzalita.

Proto se Kouzelník Rozinkového města nachází v centru pozornosti kauzality a podobně jako ve struktuře věty, „Já“ se stává předpokládaným subjektem, a „mé“ je předpokládaným objektem akcí i zkušenosti.

Otázka: Když se vědomí rozvíjí, vzniká otázka: Kouzelník Rozinkového města – to je „JÁ“, „kdo“ nebo „co“?

Odpověď: Kvůli tomu, že ego operuje formou a definicemi, nemůže pochopit „JÁ“, které přesahuje všechny formy, ale bez kterého se forma nezdá být existující. V Realnosti nejsou ani subjekty ani objekty; proto nejsou ani vztahy, které by bylo nutné objasnit. Kauzalita není potřebná; není potřebný čas a prostor, činitel ani prožívající.

Ego se nachází ve zvláštní pasti známé dyády – pachatel a oběť. Jako subjekt si přisvojuje příčinu a proto je pachatelem. Pokud odmítá tuto definici, potom je objektem, to jest mučedníkem nebo obětí. Ego přemýšlí: „Pokud nejsem příčinou něčeho, potom něco vně to dělá se mnou“. Je to základní koncepce současné konstrukce sociálních vztahů, kdy se společnost chápe jako vlnění mezi obětí a

pachatelem.

Otázka: Jak se můžeme dostat z této pasti?

Odpověď: I když se popisovaly různé metody, jedna z užitečných metod je vzdát se názoru na cokoliv. Všechny názory jsou marnost, jsou založeny na dualitě a mají tendenci ji posilovat. Například, v souladu s pozorováním, duchovní organizace s vysokou kalibrační úrovní vědomí „nemají názory na vnější otázky“.

Otázka: Co zůstane po bývalém osobním „Já“ po tak zvaném Osvícení?

Odpověď: Vnitřní stav je podobný snu, protože v něm kraluje mlčení, klid a nehybnost. Není vůle, pohyb ani forma. Nejsou přítomny myšlenky ani intelektuální činnost.

Je nutná vůle a energie k přenesení pozornosti z ne-formy „JÁ“ na zpracování informací. Vědomí v jeho vyšších stavech jednoduše zaznamenává vzájemný vliv subjektů, přítomností i významů, jak je zpravidla vnímá svět. Abychom se zaměřili na detaily a formu, potřebujeme více energie a toho je možné dosáhnout pouze projevením vůle, jako odpověď na cenu života. Zbytek toho, co se považuje běžně za osobní „Já“ je stín předchozí osobnosti, zbavené tužeb nebo potřeb. Nemá potřebu kontrolovat události, okolnosti nebo lidi. Není v něm nedostatek ničeho; proto nehledá zisk, jelikož je vše dokončeno v každém okamžiku. Nemá ani touhu trvat. Není nic, co by člověk chtěl nebo co by musel prožít.

Přítomnost plní veškerá přání. Díky tomu, že on již je i Vše, není si více co přát, protože nezůstává nic rozděleného. Není budoucnost, na kterou by bylo potřeba se těšit. Získání vlastnictví nebo fyzická forma nevyvolává zájem. Jídlo nebo fungování těla je zabezpečeno díky zájmu jiných, kteří zůstali v běžném světě, jejichž láska udržuje fyzické přežití. Zpomaluje se zpracování řeči, událostí nebo detailů formy – převádí se na více ne-formu a smysluplnou úroveň. Převod se uskutečňuje aspektem „JÁ“, který se nazývá Svatým Duchem, nahrazuje to, co bylo vůlí, volbou a myšlením. Zapojení Svatého Ducha probíhá jako výsledek působení vůle a přání, které se asociuje s výběrem.

Centrum pozornosti ega je nyní odkloněno a zaměřuje ho vším procházející silné působení přítomnosti Ducha Svatého, která bez námahy kontroluje souběžnost i synchronnost, automaticky třídí potřebné od nepotřebného, protože vzájemně působí pouze s Realitou. Proto je to, co se zdá být zázrakem, ve skutečnosti – jen působení Ducha Svatého, který odděluje lež od pravdy, aby to, co se zdálo být nedokonalým, stalo dokonalým. Pro ego, které funguje na kauzalitě, jsou podobné události nelogické a nemožné, ale pro Ducha je to kvalita – automatická a neoddělitelná od Reálnosti.

Otázka: Často je slyšet tvrzení, že člověk potřebuje nějakou formu ega, aby přežil. Je to pravda?

Odpověď: Ta otázka je pochopitelná, je vyvolána vírou v kauzalitu. Ego, tak jak ho známe, plní množství složitých funkcí. Ono předstírá, jakoby za těmi funkcemi stálo nějaké „Já“. Ve skutečnosti jsou plněny autonomně a nepotřebují „Já“. Hlavní

přechod nastává, když se nikdo více neidentifikuje s těmi funkcemi a nepřipouští, že za nimi stojí dobrovolně nezávislá bytost.

Ego lze snadno pochopit, pokud se podíváme na vzájemné vztahy člověka s jeho tělem. I když ho lidé nazývají „Já“, nehovoří o svém, koleně „já“, ale „moje“. Koleno je fyzický element, který funguje bez myšlení. Funkce těla jsou velmi složité, podobně, jako funkce ega, jsou plněny automaticky. Když se člověk přestane identifikovat s tělem nebo rozumem, funkce pokračují autonomně, ale výhradně v mezích identifikace se „sebou“. Pocit autorství mizí. Další přežívání probíhá autonomně, ale pokračování bytí – je výrazem vědomí ve spojení se Svatým Duchem. Převládající okolnosti jsou spojeny s karmou a působí neosobně. Karma se tak stává součástí neosobních okolností, které odpovídají vnějšímu projevu.

Ukážeme si analogii: člověk si může užívat nádhernou hudbu, aniž by ego prohlašovalo, že je autorem té hudby. Potěšení přichází spontánně. Když člověk prohlašuje autorství hudby, nastává množství starostí a obav, svázaných se systémy přesvědčení o dokonalosti, souhlasu, přání a přijetí.

Následující část: [Kapitola 20. Dualita a non-dualita](#)